

ANOTÁCIE:

NEDEĽA:

15.00 hod.

Kaviareň Christiania

MC 2: DHH Bratislava - Profil Charlesa Bukovskeho:

Charles Bukowski. Rodák z nemeckého Andernachu, autor vyše 45 diel poézie aj prózy. Verejnosť ho omylom považuje za spolupútnika Kerouaca, Ginsberga či Burroughsa, svojskou filozofiou a životným štýlom však s nimi nemá vôbec nič spoločné. Navyše sa stal ikonou dávno po ére beatnickej generácie, a to v 80. rokoch minulého storočia.

Pravdepodobne najobľúbenejším žánrom sú poviedky, mnohé autobiografické, drsným jazykom vyrozprávané príbehy zo života obyčajných ľudí. Nie sú to celebrity, tie sa väčšinou stávajú terčom Bukovského posmechu pre ich „kultúrny analfabetizmus“, snobizmus a pokrytectvo. Naopak, sú to ľudia žijúci na periférii spoločnosti – notorici, narkomani, gambleri či prostitútky, jeho krvná skupina.

Jednou z jeho poviedkových zbierok sú aj Príbehy obyčajného šialenstva. Súbor 34 poviedok napísaných v období 1967 až 1983 ponúka opäť to najlepšie z autorovej prózy. Zaujímavý je aj jeho svojský pohľad na modernú poéziu: na jednej strane sa vyznáva z lásky k nej, na strane druhej neúprosne konštatuje jej úpadok, nešetriac jej popredných predstaviteľov vrátane seba (poviedka Oči ako obloha).

Bukowski mnohokrát parodizuje sám seba, aj prostredníctvom fiktívnej autobiografickej postavy Henryho „Hanka“ Chinaského, alkoholika potácajúceho sa bezcieľne životom, často ospravedľujúceho svoje chyby a slabosti hlúposťou a nepochopením okolitého sveta. Presnosť jeho postrehov a autentickosť výpovede ho robia skôr sympatickým ako zatratiahodným. Nenapodobiteľným spôsobom sa vyrovnáva s pokrytectvom doby, LSD, falošným sexom, politikou a zlou literatúrou, nastavujúc neľútostné zrkadlo nám všetkým, seba nevynímajúc.

Štýl písania je zámerne chaotický, úprava je neusporiadaná, niekedy priamo oslovuje čitateľa. Rôznorodá atmosféra jednotlivých poviedok odzrkadľuje jeho momentálnu náladu, či už depresiu, eufóriu, letargiu alebo jednoducho vplyv alkoholu.

Nápis „Don't try“ (voľný preklad „Ani sa nesnaž“) na náhrobnom kameni Charlesa Bukovského je možno rezignáciou nad sebou samým, nad spoločnosťou alebo len unaveným povzdychom, nech vás však v žiadnom prípade neodradí zoznámiť sa s jeho dielom.

Michaela Geisbacherová

Debris Company Bratislava – Soliloquy

Divadelná spoločnosť Debris, ktorá vznikla na pôvodnej báze súboru Hubris existuje a tvorí s prestávkou (1999 – 2004) už pätnásť rokov. Hlavným výrazovým prostriedkom spoločnosti koncentrovanej prevažne na klasické témy, bol vo väčšej miere nonverbálny prístup k nim (Proces/Kafka, Evanjelium podľa Marka/J.L.Borgés, Ulysses/Joyce, Kráľ Ubu/Jarry, S.Beckett/Murphy, Dych ai.). Neskôr sa spoločnosť zameriavala na autorské výpovede. Za obdobie svojej existencie divadlo vyprodukovalo pätnásť predstavení.

-Soliloquy

Tanečno divadelné predstavenie/sólo je krátkou javiskovou adaptáciou poslednej kapitoly svetoznámeho románu Jamesa Joycea – Ulysses, prešlávenou revolučným spôsobom uvedenia "prúdu podvedomia" do literárneho sveta – bezinterpunkčným monológom koncertnej speváčky a manželky reklamného agenta z Írska Leopolda Blooma – Molly Bloom. Voľný prúd pocitov, myšlienok, fragmentov pamäte a fantázie stavov pred spánkom, premiešaných so vstupmi z reálneho sveta naplňajú javisko v tomto prípade ako nepopísanú stránku v Joyceovom románe. Literárny efekt a archetyp tohto diela je inšpiráciou na ceste k rešpektovaniu prázdnych strán v imaginárnej knihe, doškrtaných viet a nikdy nezaspievaných hudobných pasáží, prichádzajúcich namiesto slov. Soliloquoy je poctou Jamesovi Joyceovi, jeho písaniu na hranici vedomia a podvedomia, experimentu slova a pohybu, rytmickému a rituálnemu vyznaniu novej dobe, ktorá nás obklopuje, zaplaveniu emocionalitou, pretrvávajúcemu smútku, strate kontextu a večnej nespokojnosti. V strede nášho záujmu bola fascinácia ženskou podstatou Molly a jej „ŕaživého sna“ alebo úvahy v stave pred spánkom, uprostred reality každodenného života, nie nepodobného ktorémukoľvek dňu či večeru kdekoľvek na svete kohokoľvek z nás, roentgenuje podvedomie a realitu plnú dennodenných drobných katakliziem, sklamaní, závistí, malicherností a plynule aktualizovaných bigótností.

Stanislava Vlčeková

Nezávislá choreografka a tanečnica, absolventka Konzervatória v Banskej Bystrici, vyštudovala odbor pedagogika moderného tanca na HTF KTT VŠMU v Bratislave. Úspešne pôsobila v Štúdiu tanca Banská Bystrica, spolupracovala s viacerými významnými domácimi a zahraničnými choreografmi, vystupovala vo viacerých krajinách Európy a v Japonsku, kde získala spolu s tanečnou skupinou MY3 významnú cenu poroty SAITAMA International Dance 2002. V roku 2006 bola v Bratislave nominovaná na ocenenie Philip Morris Kvet Baletu za rok 2005. V súčasnosti vyučuje na Konzervatóriu J.P.Bellu a v Štúdiu Tanca v Banskej Bystrici.

Jozef

Vlk

Autor, režisér, skladateľ, hudobník, performer a producent v slobodnom povolání. Po založení divadelnej skupiny Hubris /neskôr premenovanej na Debris/ absolvoval niekoľko hudobno-divadelných štipendií. Ako režisér a autor hudby spolupracoval s viacerými významnými osobnosťami na projektoch s úspechom uvádzaných doma aj v zahraničí. V súčasnosti sa pohybuje väčšinou v oblasti súčasnej a elektronickej novej hudby, súčasného tanca, divadla a filmu. V roku 2005 bol nominovaný v kategórii scénická hudba na ocenenie Divadelné dosky.

MD Žilina: Podzemné blues

Ústrednou postavou tejto miestami nahnevanej, miestami elegickej rozpravy je excentrický Divoký muž, cestujúci vo vagóne metra, ktoré prechádza podzemím akejsi bližšie neurčenej metropoly. Jeho bezcitné podzemné blues adresuje svojim spolucestujúcim, ľuďom tejto zeme bez nádeje, ktorí podľa neho stratili svoju osobitú krásu - ostali už len odpudiví, dnešní, beznádejní. Na poslednej zastávke pristúpi medúzovito krásna Divoká žena, ktorá ho oslní poznaním o nerozlučiteľnosti krásneho a škaredého. Veď hľadanie krásy ide ruka v ruku so zmrzačením. Divadelná lahôdka pre náročnejších divákov, ktorá sa vysmieva všetkým „fašizujúcim“ snahám o nápravu ľudstva za každú cenu.

Rakúsky kontroverzný spisovateľ, básnik, dramatik, režisér a scenárista Peter Handke (1942) vyštudoval právo v Grazi. Preslávili ho umelecké experimenty, najmä jeho hovorené hry - Sprechstücke /Nadávanie publiku (1966)/. Napísal niekoľko desiatok próz a divadelných hier, bol dvorným scenáristom Wima Wendersa, s ktorým napísal aj scenár pre jeho kultový film *Nebo nad Berlínom* (1987). Stal sa tohtoročným laureátom Ceny Franza Kafku za dielo, ktoré oslovuje čitateľov bez ohľadu na pôvod, národnosť či kultúru. Handkeho „hovorená hra“ *Podzemné blues/Untertagblues* vyšla knižne roku 2003, ale na rozdiel od jeho raných hovorených hier, Peter Handke už svoje „nadávky“ nesmeruje k publiku. Naopak, pridáva sa na stranu publika a priamo sa k nemu priznáva.

P.A.T: Cely

„Existenciu bolesti nemožno poprieť. Viem, že nemôžem urobiť nič, aby som bolesť odstránila alebo potlačila. Nemôžem zariadiť, aby zmizla, zostane tu navždy.“
(Louise Bourgeois, O celách, 1991)

Autorská inscenácia Cely je scénicko-výtvarným konceptom pre jedného herca a vychádza z početných písomných a ústnych komentárov, rozhovorov a predovšetkým súkromných denníkových záznamov francúzskej výtvarníčky Louise Bourgeois. Predstavenie ocenené Zvláštnou cenou poroty festivalu Nová drama 2007 za scénický koncept a stvárnenie hry.

Cela je priestor poskytujúci samotu. Na jednej strane samotu vynútenú a na druhej strane vytúženú. Cela je ohraničený priestor, je vynúteným väzením alebo dobrovoľným únikom. Cela je miesto stretnutia samej so sebou, so spomienkami projektujúcimi súčasnosť. Scénický koncept pre jedného herca s pracovným názvom „Cely“ vychádza z početných písomných a ústnych komentárov, rozhovorov a predovšetkým súkromných denníkových záznamov výtvarníčky Louise Bourgeois. Napriek tomu nie je predstavenie CELY autobiografickým dielom, ale vykonštruovaným príbehom „modelu“ ženy, ktorá v sebe dešifruje vlastné podoby bolesti, tráum a dôsledkov minulosti. Pracovnou metódou sa stal princíp montáže a dekonštrukčno/rekonštrukčného prístupu (cielená analýza, dekonštrukcia traumy na primárne situácie a znovuvyskladanie traumatických zážitkov/situácií v absorbovanej podobe). Tento princíp tak analyzuje a

pomenuváva dávno vytesnené traumy a bolesti, rozkladá ich na riešiteľné fragmenty a znovu skladá do podoby, v ktorej je trauma poznaná a teda prekonaná.

Divadlo Ystfud: Exyt Východ

Divadelný projekt pri ktorom sa stretli divadelníci, hudobníci, výtvarníci a ďalší tvorcovia viac, či menej, bytostne alebo inak, spojení s východom Slovenska.

Autorské výstupy, improvizovaná scénická aj hraná hudba, živé obrazy. Ľudia, ktorí chcú odísť narážajúci na ľudí, ktorí sa nechcú vrátiť, miešajúci sa s ľuďmi, ktorí iba prechádzajú. Uletený kurz francúzštiny, tridsiatničky kopajúce si vlastný hrob. Smiech cez slzy, slzy na smiech. Predstavenie, ktorému nič ľudské nie je cudzie a nič cudzie mu nie je sväté...

-Ako dopadla cesta do duše „vyhodňara“

Zuzana Uličianska

zdroj: SME, 15. 11. 2010

Ako dopadla cesta do duše „vyhodňara“

Rodina dohadujúca sa absurdne o dedičstvo, ľudia stratení a zúfalí, čakajúci, prehrabávajúci sa vo vreciach – to sú hrdinovia projektu Exyt Východ, ktorý mal nedávno premiéru v košickom Kulturparku Kasárne a tento víkend hosťoval v bratislavskej A4–ke.

Metóda scénickej koláže, s ktorou prišlo v 90. rokoch divadlo Stoka, inšpirovala nielen alternatívnych divadelníkov. Text, ktorý sa rodí pri skúškach a je výsledkom fixovanej improvizácie, dodáva inscenácii značnú dávku vierohodnosti. Pod vedením majstrov tejto

metódy – Ľuba Burgra a Dušana Vicena – vznikla v Košiciach inscenácia nadväzujúca na túto poetiku, ktorej nositeľmi sú „nástupnícke“ divadelné značky na čele s divadlom Skrat.

V rámci zoskupenia s vtipným názvom YSTFUD sa popri hviezde prešovského Divadla Alexandra Duchnoviča Vasiľa Rusiňáka v inscenácii Exyt Východ objavili aj nové tváre doplnené hrajúcou divadelnou teoretičkou Romanou Maliti. Zoznámenie sa s neopozieranými tvármi je vždy pre diváka osviežujúcim zážitkom, o to viac, ak majú zúčastnení presne tie kvality, pre ktoré je tento typ divadla obľúbený medzi mladými – spontánnosť, humor i autenticitu.

Výtvarný koncept novej inscenácie je bez prekvapujúceho nápadu, ale v primeraný charakteru produkcie podobne ako hudobný plán. Sklamaním je možno nenaplnenie sľubovanej cesty do hĺbín (nielen) „vyhodňarovej“ duše v jazykovom pláne. Práve v takomto type divadla by malo využitie dialektu svoje opodstatnenie, zrejme však prevládol strach pred kultúrnymi následkami jeho použitia. Východniarčina sa teda ozvala len cez niekoľko príznakových slov a štylizácií či cez scénu, v ktorej sa jej autori pohrávajú s výkladom slova „uhrančivý“. Takýto projekt by zniesol aj viac šťavy, ktorú vie jazykovo špecifický východ určite dodať. Hra ponúka inteligentný humor a pohrávanie sa s kontrastmi, „sedlácke“ vystupovanie stavia voči rafinovanosti učiteľky francúzštiny (nádejná Lucia Sčensná), vážnu hudbu do kontrastu s postelami ubytovne. Scéna sociálne zbedačených žien hovoriacich o ťažkostiach života je milá, len pripomína podobné scény zo začiatkov Stoky. Produkcia je vítaný krok k oživeniu scény na východe, no z hľadiska formy veľa nového neprináša.

ŠD Košice – Nora

Komorná dráma. Ibsen patrí spolu so Shakespearom a Čechovom k trom základným pilierom svetovej drámy. Jeho Nora alebo aj Domov bábik, ako znie pôvodný názov hry, je brilantnou psychologickou štúdiou ženy a jej rodinného života. Nora sa musí počas jedných Vianoc rozhodnúť, akou cestou sa ďalej vo svojom živote vydá... Po desaťročiach sa na košické javisko vracia tento klasik moderného divadla a jedna z jeho najhrávanejších hier ponúka silné herecké príležitosti aj viacero možností pre zaujímavý režijný výklad. Veríme, že sa pre divadelných priaznivcov podarí pripraviť v predvianočnom čase hodnotný divadelný zážitok.

BIELE DIVADLO

Výkrik bábký, na motívy hry „Nora“ od Henrika Ibsena

Ocitáme sa na sklonku 19. storočia, v sporiadanej rodine Torvalda Helmera, váženého občana a úspešného riaditeľa Akciovej banky. Spoznávame jeho pôvabnú ženu Noru, ktorej nikdy nechýba úsmev na perách. Kým... Kým sa nestane niečo, čo prinúti oboch manželov pozrieť sa pravde do očí a po ôsmich rokoch spolužitia naozaj spoznať jeden druhého. Ďalšie tri výrazné postavy hry svojím konaním nastavujú zrkadlo ich láske tak dlho, až Nora a s ňou my všetci začneme jasne vidieť, že byť veselý a šťastný je rozdiel. Že milovať neznamená vlastniť. A že miesto, kde musíme neustále nosiť masku, sa nedá nazývať domovom. Možno teda súdiť bábkú, ktorá sa odhodlá pretrhnúť všetky povrázky a konečne žiť? Odpoveď na túto otázku necháva Ibsen v rukách diváka.

Psychológia manželstva z pohľadu nórskeho realistu Henrika Ibsena v troch dejstvách. Biele divadlo túto sezónu pripravilo námet Ibsenovej hry „Nora“ inscenáciu plnú silných, zložitých emócií a vzťahov. Konflikty medzi piatimi rozporuplnými postavami sa v každom dejstve vyostrejujú, až dosiahnu prekvapivý vrchol. Konečnú odpoveď na závažné otázky o láske, umieraní, zrade a najmä manželstve však sám autor a aj my nechávame v rukách diváka.

TULAVÉ DIVADLO

TÚLAVÉ DIVADLO sa začalo formovať už v roku 1994, kedy Jakub Nvota a Kamil Žiška ešte ako Študentské divadlo v meste Trnava hrali a tvorili svoje autorské kabaretné predstavenia. V roku 2001 sa súbor profesionalizoval a vytvorila sa kabaretná dvojica N + Ž a súbor autorského a pouličného divadla „Prepadlo“. Túlavé divadlo uvádza svoje vlastné texty a piesne a venuje sa najmä kabaretu, pouličnému divadlu a činohre.

Posledný príbeh zo Shakespearovskej série našich pouličných predstavení. Humorné rozprávanie o láske a rýchlej dobe a o zlobe medzi Montekovcami a Kapuletmi. A o tom, že láska kvitne v každom veku a Júlia nemusí mať nutne šestnásť.

Po jarmočných verziách Hamleta a Macbetha uzatvára Túlavé divadlo cyklus hier Zázračných s treťou Shakespearovou hrou: Rómeo, Júlia a vírus. Ako pri predchádzajúcich predstaveniach sa z tragédie zrodila komédia s veršami a originálnym humorom Túlavého divadla. Tvorcovia sa začali zaoberať myšlienkou ako by vyzeral vzťah Rómea a Júlia – večných milencov v súčasnom svete. Sami si položili otázku, či majú na stvárnenie týchto hrdinov ešte vek a keď si odpovedali záporne, hľadali riešenie, ako by sa týchto postáv mohli zmocniť. A tak spoznáme starnúceho herca Jožka, ktorý musí hrať miesto Rómea Dojku. Júliu hrá jediná herečka v súbore. A do toho všetkého je tu rodový tik Montekovcov...

JA A MY

Balím, bališ, balíme- Cestovanie robí s láskou divy.. Vzplanutie lásky v Egypte a jej zánik v dažďovom pralese...

Rily very trú story- Skoro každý z nás má, alebo už mal vzťah. Či je to bol vzťah milenecký, medzi priateľmi, alebo v rodine, všade je, bol a bude jeho hlavným bodom dôvera. Z dôvery vzťah vznikne, na nej sa zakladá a rastie a po jej strate sa môže aj nenávratne rozpadnúť. Dôvera je dôležitá, a nielen preto, že obidve slová obsahujú "ô", čo im určite pridáva na vážnosti, ale preto, že bez nej by sme nemohli existovať, ani len dôležito. Chcela som sa v mojej hre zamerať na vzťah a na dôveru. Rozpovedať ich formou prednášky, predstaviť ich, ukázať si ako sa dá dôvera pomaličky, maličkosťami narušiť. Takéto pomalé "nahlodávanie" dôvery u človeka môže dospieť k v obrovským emóciám a katastrofálnym koncom.

Planéta snov- Celý projekt nesie myšlienku prežitia nenaplnenej túžby, ktorá je v reálnom živote nemožná. Pohráva sa s vnútorným impulzom a slovom „čo keby?“ – čo by sa stalo keby svet a naše túžby fungovali inak. Keby každý človek mohol prežiť toľko lások, toľko túžob a životov, koľko sa mu zažiada. Ponúka predstavu, že to tak je, ale zákonite aj tu musia fungovať pravidlá. Hra vykresľuje beznádejnú situáciu čo sa stane, keď niekto prekročí hranice. Poukazujeme na to, že každý človek túži. Je to jeho prirodzená súčasť, a aj keď má jeho život určitý kolobeh a je zásadový a nehodlá sa ho zmeniť, občas zahorí a pocíti vášeň a iskrenie.

Vidy: Posladienie:

Autorskí tvorcovia zo Študentského divadla VYDI zrealizovali najnovšiu premiéru inscenácie „Posla(de)nie" príznačne 17. novembra 2010 večer v Univerzitnom tvorivom ateliéri. Zvolili si netradičný komorný priestor, ktorý ešte k tomu zúžili čiernymi zvislými pruhmi papiera. Premiéru si tak kvôli obmedzenej kapacite mohli vychutnať len niektorí diváci, najmä z radov študentov Univerzity Konštantína Filozofa v Nitre. Autorský text Vladimíra Salaya vypovedal o zväčša nestabilných, krehkých intímnych vzťahoch. Prevažne lyrický text poskytol pre mladých tvorcov viaceré možnosti kreovania poetickej atmosféry. Trojica režisérov - Lubomír Šiška, Lenka Lukačovičová, Eva Priečková - subtilne komponovali na scéne jednotlivé lyrické obrazy ako fragmentárnu pohybovo-zvukovú koláž i s použitím napr. videoprojekcie internetovej komunikácie. Výsledkom však nebola iba pochmúrna nálada. Tmu a pochmúrne myšlienky prekrývali v texte i scénických obrazoch kontrastné roviny klíčiacej lásky ako ich významové opozitum. Na prvý pohľad depresívne čierne tónovanie priestoru, tmavé odevy postáv v konečnom dôsledku zbytočne neilustrovali dej. Práve naopak. Dodali mu tvorivý, neopisný rozmer. Do popredia vystúpil predovšetkým základný rámec príbehu. Postava mladého Muža (Ivan Dovičovič) zvyčajne rekapitulovala i konfrontovala svoju minulosť s prítomnosťou prežívaného citového vzplanutia k žene menom Katka/Tma (Zuzana Kráľová). Práve tieto krehké poryvy duševného vnútra postáv sa najvýstižnejšie vyplavili na povrch v lyrických akordoch celej inscenácie. Tvorcovia ju v herectve jemne dávkovali najmä replikami so slovnými hračkami bytostne básnických prostriedkov. Herci nástojčivo

prepájali poetickosť v slovnej zložke s osobitou pohybovou štylizáciou na podklade clivej asociatívnej hudby (Michal Jarabica, Michal Václavík). Najmä Zuzana Kráľová ako tajomná Katka/Tma prejavila zvlášť expresívny náboj tanečnej štylizácie. Rovnako zaujal v postave minulosti napr. aj Lukáš Božik svojimi tvárnymi, plastickými zjavmi v pohybovom duete s Petrou Grznárovou. Študentskí tvorcovia vytvorili náročný, viacvrstvový inscenačný tvar, ktorý bol určený prioritne k tvorivému autentickému zdieľaniu hercov a divákov v intímnejšom komornom ustrojení. Najnovšia inscenácia tvorcov Študentského divadla VYDI má sľubnú tendenciu komunikovať metaforickým jazykom i so širším spektrom divákov.

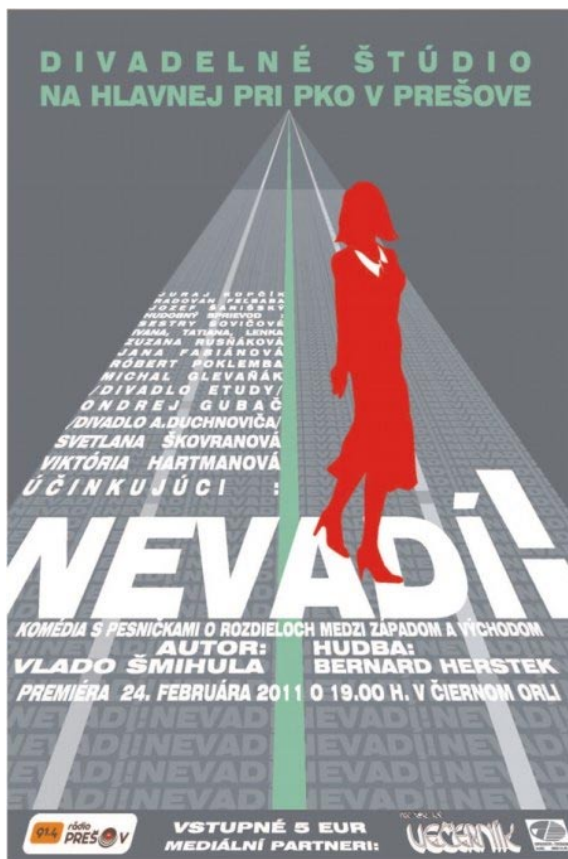
Bábkové divadlo Košice

Skupina potulných komediantov – bábkarov hrá svoje predstavenie o láske mladého princa Aucassina ku krásnej Nicolette, ktorú princov otec vykúpil od saracénskych otrokárov a priviezol ju na svoj hrad vo Francúzsku. Rodičia ich láске neprajú, majú so synom iné úmysly, prekáža im nejasný pôvod i odlišná viera a rasa. Kladú im prekážky, ale Aucassin a Nicoletta všetky nástrahy prekonávajú i napriek všetkým predsudkom a oslavujú víťazstvo v spoločnom šťastí.

Legenda z 13. storočia (jeden z prvých literárnych pokladov stredoveku), oslavujúca veršom a prózou vernú lásku a rytierske cnosti, má pôvab v pestrom dejí s dramatickými i lyrickými prvkami a v kombinácii so svetom bábok a hercov zaujme svojou komediálnosťou nielen deti, ale aj dospelé publikum.

VLADO ŠMIHULA: NEVADÍ!

Divadelné štúdio na Hlavnej pri PKO Prešov je poloprofesionálne mestské divadlo, ktorého sídlom je sála v Čiernom orli. 24. februára 2011 uviedlo už svoju 7. premiéru - komédiu s pesničkami Nevadí! Režisérom je autor, hudbu zložil Bernard Herstek.

Komédia Nevadí! rozpráva príbeh Sandry, čerstvej maturantky z východného Slovenska, ktorá sa ocitla na životnej križovatke. Sandra sa zoznámila s úspešným developerom a vyberie sa za ním do Bratislavy. V Bratislave sa dostane do konfrontácie so svetom tvrdého biznisu. Napriek tomu, že Sandra má ambície sa presadiť, nebude to robiť za každú cenu. Komédia zábavnou, až satirickou formou nastavuje zrkadlo našej spoločnosti, ktorá sa rozdelila nielen regionálne, ale najmä mentálne – na svet bezočivcov a slušných ľudí.

V komédii účinkujú - mladá talentovaná herečka Viktória Hartmannová v postave Sandry, ako hosť sa predstaví Svetlana Škovranová z Divadla Alexandra Duchnoviča, ktorá s neobyčajnou komickou bravúrou vytvorila dvojrolu východniarskej babky a bratislavskej podnikateľky, Ondrej Gubač z divadla Etudy si zahrá úspešného bratislavského developera, ďalej vo výborných speváckych i hereckých výkonoch sa predstavia Michal Glevaňák, Róbert Poklembba, Ivana Sovičová a jej mladšie sestry Tatiana a Lenka si divákov určite podmania svojim tancom a spevom, komediálnym talentom zaujmú aj mladé herečky Zuzana Rusňáková a Jana Fabianová. Hudobnú zložku komédie tvorí trojica mladých hudobníkov - Jožko Šarišský, Radovan Feľbaba a Juraj Kopčík.

Teatr novy – Markiz de Sade

„Božský“ markíz alebo netvor?

Koľko ľudí ,toľko chuti.Aj v tomto prípade to platí.A o kom bude vlastne reč?O markízovi...O markízovi de Sade,francúzskom spisovateľovi...o rozporuplnej postave francúzskych literárnych dejín,ktorá dala meno pojmu sadizmus-pre niekoho úbohý pornograf,autor obscénnych,brutálne násilnických textov,pre iných významná postava,protipól "klasického" romantizmu...

Život jedného markíza.
Markíz Donatien Alphonse Francois de Sade sa narodil 2.júna 1740 v Paríži vo Francúzsku.Pochádzal zo starého,juhofrancúzskeho šľachtického rodu.Bol promováný v hodnosti druhého poručíka Kráľovskej pešej gardy.Zúčastnil sa "sedemročnej vojny" ,ale hneď po jej skončení z vojenských služieb odišiel.Okrem jazdy a strelby sa v armáde naučil

spôsobom, ktoré k jeho stavu patrili: arogancii, panovačnosti, túžbe po prepychu, hazardným hram, sexuálnym výstrednostiam a hýreniu. Okrem toho mal ešte dve záľuby: filozofiu a divadlo (avšak dalo by sa povedať, že jediné čo ho zaujímalo bol sexuálny pud vo všetkých jeho podobách, zvrátenostiach a perverznościach, a to nielen prakticky-o veciach aj uvažoval!!!).

Príbeh jedného manželstva z "rozumu", z ktorého neskôr vznikol skutočný vzťah.

Mohol markíza de Sade niekto milovať? Milovať zvrhlíka, monštrum, ktorý ukájal svoje chůtky za múrmy žalára? Mohla ho milovať vlastná žena? Znie to takmer neuveriteľne ale je to tak. A možno ešte pozoruhodnejšie je, že on miloval ju. Pravda, nie od začiatku-bolo to manželstvo z rozumu-z dôvodu ťaživej finančnej situácie bolo nutné nájsť si finančne dobre zaopatrenú manželku- a o nejakom hlbokom súzvuku duší a erotickom očarení nemôže byť ani reč.

Voľba padla na Renée-Pélagie de Montreuil-na dcéru tzv. šľachty v róbe (t.j. schopných úradníkov kráľ z času na čas povýšil do šľachtického stavu a takíto šľachtici potom pred menom používali "de", aj keď tento aristokraticky znejúci prvok nemal v ich prípade opodstatnenie). A keďže ona pochádzala z veľmi bohatej rodiny a on bol zo starého šľachtického rodu-obaja sobášom len získali. V tej dobe mali obaja po 22-rokov.

V priebehu desať ročí sa medzi markízom a markízou vyvinula skutočná vášeň, hoci spočiatku ich manželstvo šlo dolu vodou. A napriek tomu, že jej chýbal pôvab, markíz v nej našiel erotickú príťažlivosť. Postupne aj ona prijíma rolu outsidera -rovnako ako jej manžel. Skôr ako sa markíz de Sade na celé desaťročia stratil vo väzení, kde sa orgiám mohol venovať len pri písaní svojich diel, podarilo sa mu dosiahnuť, že matka jeho detí (markíza) akceptovala jeho zvrhlé sexuálne orgie a nie je vylúčené, že sa na nich aj zúčastnila. Láska však Donatienovi nebránila v tom aby ju hlboko zraňoval, keď sa mu zachcelo. Avšak ani Renée nezvládala večne zvládať jeho náladovosť, útoky, roztrpčenosť a úplný nedostatok empatie. Jej lojálnosť trvala kým bol vo väzení. Keď ho prepustili, rozišli sa... Markíza sa potom vrátila do kláštora, kde aj neskôr zomiera. Svojmu mužovi ostala po celý svoj život verná.

"Zvyky".

Často sa obklopoval prostitútkami. Ženy nútil k aktívnemu aj pasívnemu bičovaniu či k rôznym iným druhom trýznenia alebo tiež aj k análnemu styku, čo bol vtedy smrteľný hriech.

Chcel vyskúšať všetky variácie sexu. Nie všetky obeť markízových orgií sa však dali umlčať peniazmi. Niektoré neskôr prehovorili. V roku 1777 bol uväznený a odsúdený na smrť za pokus o otrávenie prostitútky, avšak jeho žene sa podarilo obnoviť súdny proces a trest smrti zrušiť-napriek tomu si počas ich manželstva odsedel dlhých 13 rokov-počas ktorých si našiel čas na písanie svojich pornografických diel. Jeho manželka ho mohla navštíviť až po štyroch rokoch od odlúčenia. Potom ho pravidelne navštevovala pričom mu nezabudla priniesť také

veci ako písacie potreby, potraviny, oblečenie...nezabudla mu tam dokonca pribaliť drevený penis.Z vazenia samozrejme pašovala jeho rukopisy.

Markíza oslobodili nepokoje,ktoré priniesla Francúzska revolúcia.Obdivovatelia ho spájali s prevratom,no iróniou je,že veril v monarchiu v jej osvietenскеj podobe,odmietal republiku,vláda ľudu mu naháňala strach a v rovnosť neveril.Jediné ,čo ho spájalo s "revolučným programom" bolo rozhodné opovrhovanie náboženstvom a cirkvou.Nakoniec ale aj revolucionári "prekukli" svojho hrdinu a poslali ho opäť tam odkiaľ ho vytiahli :za mreže- lenže tentokrát to boli mreže ústavu-vazenia pre duševne chorých (dôvod?"nevyliciteľná sexuálna zvrátenosť) a ešte mu pri tom nezabudli skonfiškovať palác.Tu sa markíz až do smrti roku 1814 (presnejšie 2.december)oddával svojej druhej vášni:divadlu.

GunaGu

GUnaGU je na dne. Našťastie, len tematicky. Ak hra In da house skúmala sociálny fenomén slovenských aupair v Anglicku, nová hra ide ešte ďalej. Príbehy štyroch homlesákov, ktorých chcú vyhnať z hlavnej stanice, aby nekazili imidž Bratislavy cez hokejové majstrovstvá, je len zámienkou na rozohranie množstva tragikomických situácií, odrážajúcich absurditu dneška. Každý z hercov hrá viacero rolí a vystupuje aj sám za seba. Horján, Kassai a Šebová brilantne improvizujú, sprevádzaní autentickým prejavom pouličného muzikanta Konziho, ktorý roky hrával v Holandsku.